

GALERIE ZLOČINŮ

PŘÍPAD ROUBAL

a další kauzy
doživotně odsouzených

Miroslav Kučera / Jan Stach

Případ Roubal a další kauzy doživotně odsouzených

Vyšlo také v tištěné verzi

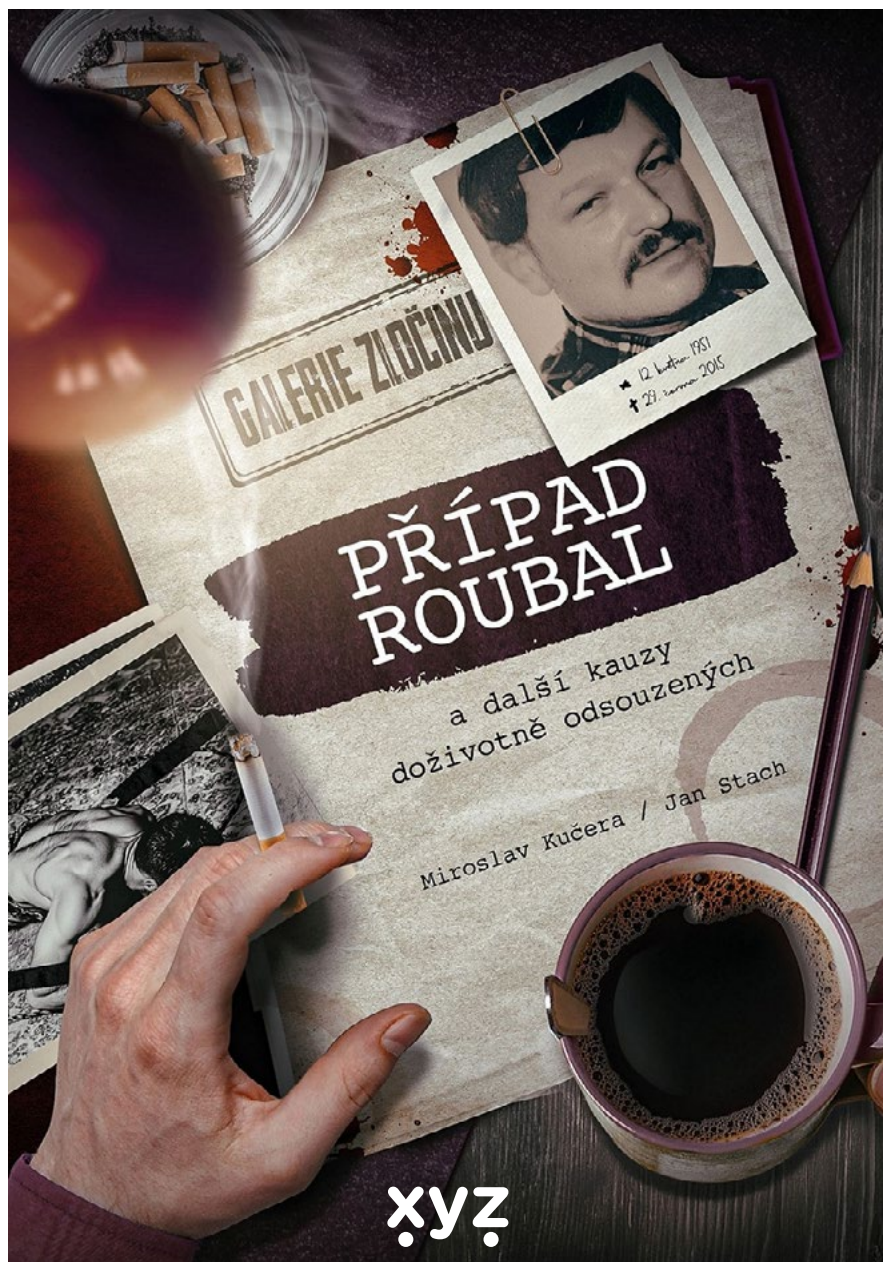
Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Miroslav Kučera & Jan Stach
Případ Roubal a další kauzy doživotně odsouzených – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

GALERIE ZLOČINŮ

PŘÍPAD ROUBAL

a další kauzy
doživotně odsouzených

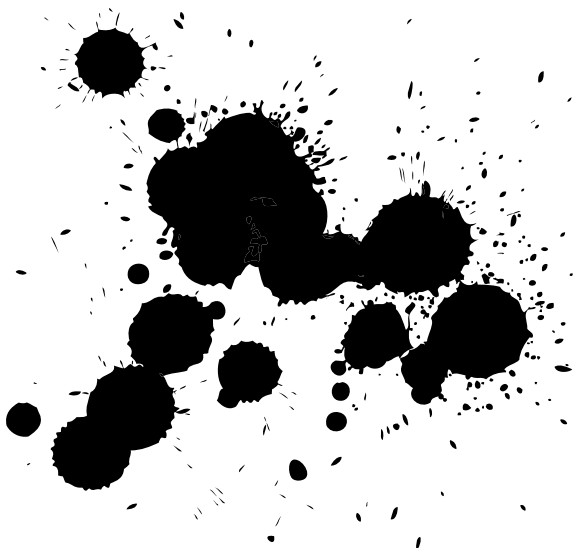
Miroslav Kučera / Jan Stach

xyz

Miroslav Kučera & Jan Stach

PŘÍPAD ROUBAL

a další kauzy
doživotně odsouzených

xyz

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

ÚVOD

Na hrůzné události, které vidáme denně v televizi (mnohdy i v přímém přenosu), jsme si bohužel zvykli, a dokud se nás to netýká osobně, pak falešné fráze o nutné dani za svobodu a demokracii nás přivádějí ke kolapsu. Ubývá dobra a přibývá zla. Koneckonců i o tom je mimo jiné tato kniha literatury faktu.

Proč je vlastně čtení o vraždách a zločinech tak chtěné? Nesčíslněkrát jsme o tom hovořili s mým literárním dvojčetem Honzou Stachem, se kterým jsem měl tu čest více než čtvrtstoletí spolupracovat, a jehož předčasný odchod „do věčných lovišť“ se mně stále nedaří „rozchodit“.

Jako první důvod jsme vždy uváděli holý fakt, že většina lidí si jaksi neumí představit reálné pocity, například při pohledu na zdevastované lidské tělo in natura, a tak je to láká! O podrobnostech se raději nezmiňuji... A s tím souvisí i druhý důvod – poměrně idylická představa diváků, posluchačů a čtenářů o práci a poslání kriminalisty, nebo chcete-li detektiva.

Dalším důvodem je lidská potřeba věřit tomu, že v tom každodenním životním marasmu nakonec vždycky zvítězí dobro nad zlem a spravedlnosti bude učiněno zadost. U klasické detektivky to pro nás je výlet do fantazie a u literatury faktu zase výlet do nejčernějších zákoutí lidské duše, ale také tiché vzdání holdu všem těm vynikajícím detektivům, které jsme kdy poznali.

Nezbývá, než se se všemi těmito „důvody“, proč všichni tak lační po příbězích, v nichž se vraždí a rdousí, ubližuje a podvádí, ztotožnit. Není to tedy zvrhlost v duších. Jsou to představy a pocity zadostiučinění, kterých se nám dostává, když vyšetřovatelé uspějí a ten, který ublížil, je potrestán!

Vzpomínám často na případ brutální vraždy malého chlapce z Hradce Králové, který je uveden v mé předchozí knize *Galerie zločinu – Nejděsivější kriminální případy 20. století* a kterému jsme od nepaměti říkali Nedohraná etuda. Poukazujeme v něm na vynikající práci východočeských kriminalistů. „Mord-partě“ v závěru hektického vyšetřování pomohli plzeňští kolegové, v jejichž osmičlenném týmu byl i důstojník policie Jan Stach.

Děkuji mu za to a vůbec za všechno, co jsme spolu prožili.
A vám čtenářům přeji velkou dávku představ a pocitů...

Mirek Kučera

V Praze v únoru 2013

JAK SE VYCHOVÁVAJÍ ZLOČINCI

Chléb a hry – teze využívaná, ale především zneužívaná už ve starém Římě – zůstává tou nejlepší filosofií, jak zakrýt každodenní skutečnost, ve které musí obyčejní lidé žít prakticky dodnes.

Bílá, nebo černá?

Máme přece televizi!

Můžeme si už dneska konečně říkat, co doopravdy chceme. Ale neřkujme, že to nikoho okolo nezajímá, že nikdo neposlouchá.

Loupí a vraždí se až pětkrát častěji než před lety. Ale nehladejte v tom nic špatného, to je přece povinná daň za svobodu.

Zlikvidovali jsme zbrojní průmysl, protože jsme humanisté. Místa po nás zaujali Američané, Francouzi, Němci, tedy ti, od kterých se demokracii teprve učíme.

Propustili jsme tisíce kriminálních na amnestii, abychom je pak léta chytali a zavírali znovu. Mnohdy ještě za těžší zločiny, než za které pykali dosud! Zůstaly po nich desítky mrtvých a stamilionové škody.

Zrušili jsme trest smrti, zavedli doživotí, ale neudělali vůbec nic pro to, aby to vůbec bylo nějaké potrestání.

Celá pětina populace v této zemi nemá nejmenší šanci alespoň na stejnou sociální péči jako ti, o kterých bude celá tato kniha!

Jsme k smíchu těm, kteří nikdy nectili zákony, pouze své vlastní zájmy.

Snad nám uvěříte, že je nám to líto!

Právě proto vám posíláme toto naše, podle všeho poměrně férové, poselství!

Otázka zní: „Nedalo by se alespoň něco změnit?!“

VYŘIZOVÁNÍ ÚČTŮ

Vladimír Bayer není ani lepší, ale ani horší než ostatní, se kterými teď sdílí stejný osud. Snad je mu možno vyčíst, že s opravdovými zločiny započal neobvykle brzy.

Svůj první velký malér zakončil rozsudkem Krajského soudu v Ostravě na počátku září 1994 (to mu bylo osmnáct roků). Mimo jiné musel za mříže pro trestný čin vraždy podle § 219 odstavce 1, 2 písmene b, f tehdy platného trestního zákona a pro trestný čin loupeže.

PŘÍPAD ROUBAL A DALŠÍ KAUZY

Byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na sedm roků.

Tak nízký trest mohl dostat pouze proto, že popsané hnusné zločiny spáchal ještě předtím, než dovršil osmnáctého roku života!

Jak bývá v českých zemích skoro pravidlem, dlouho v kriminále nepobyl. Už za tři roky byl na podmínku propuštěn. Ta mu byla tehdy stanovena na šest roků, takže měla vypršet 22. srpna 2003.

Domníváme se, že věznice, které dokáží za pouhé tři roky převychovat vraha, by měly dostávat vysoká státní významání!

Začali bychom asi takto: Každý z nás se někdy dostane do situace, kdy je vzteky bez sebe. Jenom těžko ovládá své emoce, potřebuje najít způsob, jak se odreagovat. Respektujeme chlapskou rvačku, monokl pod okem či natrženou košili, ale asi sotva nás může uspokojit, když si dospělý chlap začne vyřizovat své účty s rodinou prostřednictvím malého, nic netušícího děvčátka...

Jenomže tací opravdu jsou!

Sedmiletá Monika o Vladimírovi věděla poměrně málo. Snad akorát to, že patří do rodiny. Kdo by jí měl vykládat, že byl za závažnou trestnou činnost v kriminále, že je propuštěn na podmínku a zůstává pro své okolí nebezpečným.

Vždyť to nevěděli ani mnozí dospělí...

Dokonce spolu jednou zažili velmi příjemné odpoledne.

Ráda o tom vyprávěla: „Strejda mě vzal s sebou ven!“ svěřovalo se dítě matce.

„Co jste dělali!“ zpozorněla matka.

„Vzal mě za ruku a chodili jsme po městě.“

„Povídali jste si?“

Holčička se na malou chvíli zamyslela: „Jenom trochu. Strejda spíš mlčel. To já jsem se ho pořád na něco vyptávala,“ rekapitulovala svou zkušenost. „Proč je vlastně pořád smutnej?“

„Kam jste došli?“ obešla raději matka otázku. Proč zatěžovat dětskou duši.

„Skoro až ke koupališti. Byl tam stánek se zmrzlinou a já ho začala přemlouvat, aby mi ji koupil.“

„Vláďa se zlobil, vid?“ předpokládala Bayerova sestra. „Neměl by na pivo?!“

„To ne. Jenom jsem musela malou chvíli počkat, než si spočítal peníze.“

„On ti opravdu zmrzku koupil?“

„Proč ne? Dokonce dva kopečky. Borůvkovou a taky citronovou...“

BEZ SLITOVÁNÍ

Vše podstatné se odehrálo dopoledne 16. ledna 2001 v Moravském Berouně na Bruntálsku.

Bayer čeká na malou Moniku jenom kousek od místa, kde bydlí.

Ta se obezřetně ptá: „Co tady děláš?“

Vladimír je jako máslo: „Čekám na tebe.“

„Nemám s nikým mluvit.“

„Proč ne?“

„Musím do školy!“ argumentovalo poněkud nelogicky dítě.

PŘÍPAD ROUBAL A DALŠÍ KAUZY

„Tvá mamka mi volala, že dneska ne,“ lhal příchozí.
„Proto jsem vlastně tady.“

Děvče se nadšeně roztleskalo: „Půjďme zase na zmrzlinu?“

Bayera to rozesmálo: „Uprostřed ledna?!“

„Mně by chutnala,“ nedalo se děvčátko.

„Půjďme ke mně?“ začal ztrácet strejda trpělivost.

Dítě poslechlo: „Ty tam budeš se mnou?“

„Vezmu tě po obědě někam do cukrárny. Místo zmrzliny ti ale koupím ovocný dort. Nebo dva?!“

Monice se to líbilo, a proto na školu rychle zapomněla.
Těšila se na další dobrodružství...

Z pamlsků však nakonec nic nebylo, strejda měl totiž úplně jiný plán!

Chtěl si se všemi z rodiny vyrovnat účty.

Jednou provždycky!

Pořád měli k tomu, co a jak dělá, nebo jak se chová, nějaké „hloupé“ připomínky!

Cítil, že postavit se jim z očí do očí by asi zvládal těžko, a proto se rozhodl, že se oním prostředníkem stane jeho maličká, nic netušící neter: „Máš tady docela uklizeno,“ pochválilo děvče Vladimíra, když se poprvé rozhlédlo po jeho bytě. „Docela se mi tady líbí!“

„Umiš psát?“ překvapil dítě po chvíli otázkou na první pohled bez souvislosti.

Monika se naoko zakabonila: „Jasně, vždyť už chodím dávno do školy.“

„Já ti nadiktuju dopis. Až ho napíšeš, dostaneš velkou oříškovou čokoládu.“

Nastaly komplikace.

Holčičce se do žádného psaní nechtělo: „Ty mně nejdříve řekneš, že nemusím do školy, a nakonec si začneš hrát na učitele?!“ vyčítala mu.

„Snad umíš poslouchat?!“ brunátněl rychle strejda.

„Slíbil jsi, že půjdeme do cukrárny!“ připomněla naopak ona jemu.

„Hned jak napíšeš, co chci, tak vyrazíme!“ držel nervy na uzdě z posledních sil.

Neteř svému strýci uvěřila...

MARNÉ HLEDÁNÍ

Problémy začaly okolo poledne. Holčička nebyla toho dne ve škole a nikdo netušil, kde by mohla být.

Vladimír Bayer, za kterým přišli policisté jako za prvním, si zpočátku ještě věděl rady: „Mě ze všeho raději vynechte!“ byl hned vzpurný.

„O tom budeme rozhodovat spíše my!“ dali mu najevo, kdo bude stávající děj režírovat. Kriminálník si musel rychle uvědomit, kam patří!

„Nikde jsem nebyl.“

„Kde jste měl být?“

„Nechytejte mě za slovo!“

„Co jste dělal včera?“ začali zeširoka.

„Trochu jsem chlastal. Vrátil jsem se domů nějak okolo půlnoci. Chrápal jsem skoro do deseti!“ mlel jako dobře namazaný kolovrátek.

„Kdo vás vzbudil?“

„Máma, přinesla vyprané, ale ještě mokré prádlo. Chvilí jsme pokecali. Já ji pak šel doprovodit. Když jsme došli k jejímu bytu, našla za klikou zastrčený nějaký dopis.“

„Zajímalo vás to?“

„Proč ne?“ připustil.

„Co v něm bylo?“

„Jestli jsem to správně pochopil, psalo se tam o Monice, že jako není všechno v pořádku!“

„Jak jste na to reagoval?“

„Abych pravdu řekl, já snad ani nijak, ale máma z toho byla na nervy. Hned se rozeběhla do školy.“

„Šel jste s ní?“

„Spíše za ní, protože jsem jí ani nestačil.“

„No a?“

„Tam jsme se ale dozvěděli, že Monika ráno vůbec do školy nepřišla!“

„Začal jste ji hledat?“

Bayer kroutí hlavou: „Nedostal jsem příležitost!“

„Co se stalo?“

Na tuhle otázku se těšil: „Přijeli jste a sbalili mě! Možná bych už o ní věděl!“

„Skoro bychom se z vás rozbrečeli!“ nedali se.

„Taky jsem si zpočátku myslel, že je to jenom nějaká legrace, ale pak jste do mě začali hustit, že jsem s ní snad dokonce něco udělal!“ skoro vyzvídal předvedený.

„Možná vám to, Bayere, nic neříká, ale existuje věda, která se jmenuje kriminalistika. Z ní vyplývá, že o vás uva-

žovat prostě musíme! Jednak jste recidivista v podmínce a myslím, že i motiv by se našel?!“

„Chci se napravit!“

„Vraťte se na zem,“ dávají mu muži zákona opět najevo, co si o jeho řečech myslí. „Ještě jinak – ta pohádka o Sněhurce a sedmi trpaslících také není špatná!“

„Nikommu jsem nic neudělal!“

„Tím si nejsme vůbec jisti!“

Uběhla řada hodin...

Policisté už mají za sebou dva výsledky Vladimíra Bayera.

Dále se vyptával soudce: „Já mám před sebou policejní protokol, který jste podepsal a ve kterém jste se k vraždě své neteře Moniky doznal!“

„Donutili mě!“ vyhrkl Bayer.

„Jak to udělali?“ zajímá muže v taláru.

„Mlátili mě jako nějakýho prašivýho psa!“ dohrával chlapík i poslední detaily.

„Máte nějaké modřiny?“

„Kdepak, oni to dělají šikovně!“

„Opravdu?“

Bayer se nadýchává k rozhodujícímu útoku: „Jako kdybyste neznal policajty?!“

„Víte, já znám dobře nejenom policisty, ale také obviněné ze závažných trestných činů,“ nenechává se soudce vyvést z rovnováhy.

„Já vím, že jsem zlobil.“

„Myslíte, že je to ta správná formulace?“

PŘÍPAD ROUBAL A DALŠÍ KAUZY

„Vy mě nemáte rád?!“

Zcela úmyslně vytváří soudce téměř tříminutovou pauzu: „Jak si ale mám vysvětlit, že jste nakonec sám policii ukázal, kde mrtvé tělíčko Moniky leží? V uzamčené kůlně, ke které existuje jediný klíč. A ten máte u sebe právě vy?!“

Bayer se zlobí: „Pletete dohromady páté přes deváté!“

„Tak mně to vysvětlete,“ zůstává soudce v klidu. Jak už naznačil, takových výsledků už vedl stovky.

„Hodili to na mě!“

BYLI TO RUSÁCI

S takovou to obhajobou se v této knize setkáte vícekrát. Do děje vstupují záhadní cizinci, nejlépe Rusové.

Kde jsou krásné doby, kdy páter Knox vylučoval jako pachatele úspěšné detektivky záludné Číňany?!

V tomto případě to bylo jinak. Kde se vzali, tu se vzali!

Jsou vypočítaví, zlí a udělají všechno špatné! Pak je na toho či onoho Čecha nestydatě naházen smradlavý hnůj!

Ani Bayer v okamžiku, kdy šlo doopravdy do tuhého, lepší obhajobu nenašel.

„Jak to ti Rusové s vámi sehráli?“ zajímá se soudce.

„Nejprve si pravděpodobně zhotovili náhradní klíče od mého bytu i kůlny. Pak mě na ně nechali sáhnout. Proto jste tam našli mé otisky. Malou Moniku někde po ránu chytili a odvezli do mého bytu. Já spal a nic netušil. Chtěli tam asi na ní, aby něco napsala, a jak já svou neteř znal, ta byla okamžitě proti, a možná začala i křičet.“

„Vás to nevzbudilo?!“

„Někdy si zavrtám hlavu do polštáře...”

„Jste docela věrohodný!” tak trochu se mu zástupce justice vysmívá.

„Snažím se vám pomoci!”

„Nezlobte se, ale pomoc potřebujete spíše vy!”

Obviněný přestal komunikovat...

Jak to asi dnes v českých věznicích doopravdy vypadá, máme na mysli drogy, sex či možnost kontaktu s vnějším světem, nechceme raději ani domýšlet! Jak už bylo naznačeno, nikdo nemá v tomto státě tolik privilegií jako právě odsouzení na doživotí!

A tak faktem zůstává, že jedné noci, kdy obviněný Bayer nemohl spát, protože jej „tížilo svědomí“, někdo z cely o patro výš mu seslal po provázku úplné doznání sepsané jeho bratrem Jirkou!

Komplikace?

Kdepak! To byla šance!

Papír předal pan Vladimír obhájci a měl radost, že doživotí mu už nehrozí...

TROCHU PRÁVA A ROZSUDEK

Abychom vás uvedli do problému.

Trest doživotí je natolik mimořádnou záležitostí, že musí být splněna celá řada podmínek, aby mohl soud o tomto trestu vůbec uvažovat.

Nebudeme naplňovat tuto knihu právními poučkami, ale abyste věděli, předpokladem pro udělení výjimečného trestu doživotí je například:

PŘÍPAD ROUBAL A DALŠÍ KAUZY

- mimořádně vysoký stupeň společenské nebezpečnosti trestných činů. Navíc musí být spáchaný zvlášť zavrženíhodným způsobem s nenapravitelným následkem,

- trest vyžaduje společnost, aby měla reálnou šanci účinné ochrany,

- není naděje, že by jiný trest pachatele napravil.

Teď už chápete, Bayer dobře cítil, že se dostal do problémů, které už sám nevyřeší, a pomoc z venku byla jeho jedinou nadějí. Vysoký trest mu rozhodně hrozil.

Policisté však velmi rychle na základě zajištěných stop tuto antiverzi vyloučili. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se bratr obviněného na místě činu pohyboval.

Když pak 19. října 2001 probíhalo hlavní líčení, přiklonil se senát v čele s Mgr. Tomášem Tkačíkem k tomuto závěru:

„Vladimír Bayer je vinen, že dne 16. 2. 2001 mezi osmou a dvanáctou hodinou dopolední v Moravském Berouně podle předem připraveného plánu vylákal svou neteř Moniku P. (7) do svého bytu, kde ji nejprve přinutil k napsání výhružného dopisu a poté ji kombinovaným způsobem usmrtil. Nejprve jí zastrčil do úst pánský kapesník, který pevně zafixoval samolepící páskou.“

Už takhle mělo dítě vážné problémy s dýcháním, ale vrahovi to bylo málo! Bayer už vlastně bezbrannému dítěti omotal okolo krku tkaničky od bot a silonový motouz... Ze soudní pitvy vyplývá, že následoval otok a překrvení mozku. Dítě mělo zlomené oba rohy jazyky, následovala akutní rozedma plic. Monika zemřela na udušení z uškrcení.

Trest byl jednoznačný – doživotí!

MIROSLAV KUČERA & JAN STACH

Takových „hrdinů“, se kterými je dokonce úzká část veřejnosti ochotná oslavovat, poznáte hned několik!

MUŽ, KTERÝ ROZSÉVAL SMRT

Školní zvonek zazvonil toho dne na základní škole v Chodově na Sokolovsku naposledy. Je 11. ledna 1995. Vrcholí boj o co nejlepší známky na pololetním vysvědčení. Mezi dětmi, které si viditelně oddechly, že mají další těžký den za sebou, je i desetiletá Jindřiška.

Nyní spěchá do šatny. Přezouvá se a klábosí se spolužačkami: „Kam jdeš?“ ptá se jí kamarádka Kamila.

„Domů přece.“

„Nechceš jít s námi do parku? Kluci říkali, že tam bude legrace.“

„Ani ne,“ brání se Jindřiška, „víš, my čekáme mimino. Já raději půjdu za mámou. Co kdyby mě potřebovala?“

Spolužačky už ji dále nepřemlouvaly a ona si to zamířila k domovu. Tam ji však čekalo překvapení – bylo zamčeno! A i když opakovaně zvonila, nikdo nepřicházel otevřít. Zmatená dívka vyšla před panelový dům a bezradně se rozhlížela kolem sebe...

Ještě je příjemné odpoledne.

„Kam jenom mohla maminka jít?“ přemítalo děvčátko a rázovalo po chodníku sem a tam.

Když za sebou uslyšela mužský hlas, trhla sebou: „Co tady děláš, Jindřiško?“

Když se otočila, hned se uklidnila: „To jste vy, pane Vacíku?“

„Čekáš někoho jiného?“ usmívá se asi pětáctýřicetiletý muž.

„Maminka není doma a já nevím, co mám dělat?“ svěřuje se mu školačka se svou starostí.

„Kdy jsi ji viděla naposledy?“ ptá se rodinný přítel.

„Ráno se mnou šla do školy a neříkala, že nebude odpoledne doma,“ mračilo se dítě.

Muž se na krátkou chvíli zamyslel: „Počkej tady. Já skočím pro auto a odvezu tě k nám.“

Jindřišce to nevadilo. Pan Vacík se znal s tatínkem i maminkou a ona věřila, že jí pomůže.

Můžeme o tom nyní, s odstupem času, polemizovat, ale my jsme přesvědčeni, že měla holčička obrovské štěstí. Před panelákem se totiž objevila její další známá. Úplně náhodou. Děvče jí říkalo teto: „Ahoj!“

„Co tady bloumáš?“ je samozřejmě zvědavá žena.

PŘÍPAD ROUBAL A DALŠÍ KAUZY

„Nemůžu domů, nikdo neotvívá.“

„Kde jsou vaši?“

Odpovědí je krčení ramen malé školačky.

„Půjdem se k vám podívat?“ navrhuje teta.

„Nikdo tam nebude,“ tvrdila hned dívka a nakonec měla pravdu.

„Podívej, já si myslím, že táta musel s maminkou do nemocnice,“ vysvětluje sobě i Jindřišce situaci teta. „Nemůžeme vědět, kdy se vrátí.“

„Já ale nemám klíče.“

„Neboj se, nic se neděje. Půjdeš ke mně.“

„Jestli jsou rodiče v nemocnici, kde je potom Oldřiška?“ ptá se dítě logicky na osud své mladší sestry.

Ale teta ví své: „Asi ji poslali k příbuzným a táta ještě musel za obchody.“

„Oni na mě zapomněli?“ chce se holčičce plakat.

„Tohle teď nebudeme řešit,“ vykroutila se z problému teta. „Pojedeme ke mně. Vaši se určitě brzy ozvou.“

„Asi už mám bráchu, nebo sestru?!“ sní dítě.

„A určitě jsou všichni zdraví,“ přidává teta.

„Táta to možná šel s kamarádama oslavit!“

NĚCO SE DĚJE

Možná je poněkud těžké vysvětlit chování některých dospělých, ale opravdu to bylo tak, jak vám to teď vyprávíme.

Od již popsanych událostí uběhly tři dny. Jindřiška je stále u tety a marně se snaží pochopit, co se mamince, tátovi a sestřičce mohlo stát, že se po ní neshánějí. I teta, která ji

k sobě vzala, hodně znejistěla: „Tohle přece není normální,“ opakuje si. „Co budu dělat?“

Ledy se prolomily v sobotu 14. ledna. V domě, kde zůstaly záhadně zamčené dveře, se stále vtíravěji line nepřijemný zápach: „Co to jenom může být?“ ptají se mezi sebou někteří z nájemníků.

Během několika hodin se všichni zainteresovaní shodují, že se zápach line z bytu rodičů malé Jindřišky.

Zvonili.

Nikdo neodemykal a za vizitkou byl stále ještě zastrčen lístek od tety: „Vzala jsem Jindřišku k sobě. Až se vrátíte, vyzvedněte si ji!“

„Jak dlouho to tady budeme snášet?“ ztrácí někteří sousedé trpělivost: „Zavolejte policii, nebo alespoň hasiče!“

„Tak tam zazvoňte.“

„Nikdo neotvírá.“

Konečně někomu dochází trpělivost a volá policii.

Do Rooseveltovy ulice přijíždí chlapíci z tamní stanice a záhy první z nich za asistence hasičů vniká dovnitř. To, co najdou, lze charakterizovat jediným slovem – hrůza! Na různých místech bytu ležela tři mrtvá těla!

Muž vietnamského původu Tien Minh (37), maminka Jindřišky (29) a jejich šestiletá dcerka Oldřiška byli chladnokrevně zavražděni!

FÁMY A VERZE

Když přijeli na místo specialisté, první, co je napadlo, bylo, že pachatelem musel být nějaký profesionál. Kaž-

dá z obětí měla prostřelenou hlavu jednou jedinou ranou. O vyvraždění uvnitř rodiny a následné sebevraždě pachatele nemohlo být řeči – nikde nebyla nalezena vražedná zbraň!

Začalo rozsáhlé vyšetřování.

Zavražděný muž patřil ke komunitě vietnamských prodávčů na hraničním přechodu v Potůčkách a dá se říci, že vydělával slušné peníze. Může to být motiv?

Po roce 1990 však nejsou neobvyklé ani nájemné vraždy v komunitách cizinců. Povedou stopy tímto směrem?

Kriminalisté se museli zabývat vážně i otázkou, zda jediná, která masakr přežila, desetiletá Jindřiška, není v bezprostředním ohrožení života. Možná ví něco, z čeho má vrah strach!

Ve městě se o ničem jiném nemluví.

V neděli 22. ledna proběhla před bývalým stánkem pana Tien Minha smuteční tryzna. O dva dny později se konal na hřbitově pohřeb všech tří obětí. Asi neprozradíme žádné tajemství, když budeme konstatovat, že policie taková shromáždění obvykle monitoruje. Má to svou logiku, i když staré přísloví, že se pachatel vrací na místo činu, v současné praxi už spíše neplatí.

Policii se sice brzy podařilo objevit první skutečnosti, které mohly vést pachatele k tak brutálnímu zločinu, ale pachatel byl zatím, den ode dne, stále klidnější a spokojenější. Věřte nebo ne, ale začátkem února se dokonce vypravil mezi sokolovské policisty. Pobavit se a zatančit si na jejich každoročně pořádaném plese!

Ale jak už jsme naznačili, ani muži zákona nezapomněli. Pitva v souladu s pátráním prokázala, že ke smrti došlo onoho 11. ledna dopoledne. Maminka Jindřišky se vrátila ze

školy, kam doprovázela svou dcerku, krátce po deváté hodině a mrtvá byla nalezena ještě oblečená.

„Pachatel se choval velmi chladnokrevně. Projevilo se to i tím, že se snažil po činu posbírat vystřelené nábojnice. Úplně se mu to ale nepodařilo. Jedna, byť částečně zdeformovaná, zůstala pod tělem mrtvého Vietnamce,“ konstatuje jeden z policistů, který na případu pracoval. A hned pokračuje: „A pak přišla zpráva jako hrom! Vietnamci se nám svěřili s tím, že právě onoho inkriminovaného dne měl rodičům malé Jindřišky vrátit nějaký Čech více než dvacet tisícovek.“

„Byl to někdo z podsvětí?“

„Vidíte, překvapivé bylo, že svědci tvrdili, že je to slušňák! Někteří ho znali podle vidění.“

„Hodně univerzální popis!“ šklebíme se.

Náš průvodce je optimističtější: „My už jsme věděli, že onen neznámý musel dát otci Jindřišky svou kreditní kartu, ale ta v bytě nalezena nebyla. Dokonce prý tuto kreditku ukazovala pár dnů před svou smrtí jeho žena kamarádce s dovětkem: „Je to spolehlivý člověk, vše bude v pohodě, jeho manželka učí naši malou.“

Dobrá stopa!

„Trochu jsme svědkyni potrápili, ale nakonec jsme si mohli být jisti, že šlo o kartu patřící firmě GWC. Seznam majitelů těchto karet sice nebyl malý, ale poznámka o učitelce nám rozhodně pomohla...“

Policie se poprvé v souvislosti s trojnásobnou chladnokrevnou vraždou setkává s osobou pětáctýřicetiletého podnikatele Bohumíra Vacíka.

„Na žádné radostné vyskakování to však zatím nebylo,“ krotí náš průvodce nadbytečný optimismus. „Copak je možné, aby člověk, který má k nějaké rodině velmi přátelský vztah, ji dokázal vyvraždit kvůli dluhu, který nečiní ani třicet tisíc korun?“

Jenomže právě v této době se dozvídají sokolovští policisté další závažnou informaci. Byla od balistiků, kteří zkoumali nábojnici nalezenou pod tělem otce rodiny – touto zbraní už byla spáchána jedna vražda!

A není to tak dávno!

VRAŽDA VE VRÁTNICI

Z policejní zprávy: „V pondělí 19. prosince 1994 v ranních hodinách dosud neznámý pachatel zastřelil strážného Pozemních staveb v Sokolově, triapadesátiletého pana Jana. Stalo se tak pravděpodobně jeho vlastní služební pistolí ČZ vzor 70, ráže 7,65 mm. Ta nebyla dosud nalezena...“

V té chvíli bylo rozhodnuto, že je třeba podezřelého Vacíka zadržet a důkladně vyslechnout. „Pro jistotu jsme tak chtěli učinit prostřednictvím zásahové jednotky,“ přiznává náš zdroj. „Nechtěli jsme nic riskovat.“

Vacík však začal tušit, že by mohl mít problémy, a proto 26. února přišel na policejní stanici sám. S trestním oznámením: „Mám problém... Několik zdejších Vietnamců mně pořád vyhrožuje!“

„Můžete být konkrétnější?!“

„Telefonujou a nadávají.“

Co teď?

Policisté nejprve sepsali s Vacíkem jeho stížnost, ale domů ho už nepustili. Odvedli ho do jiné kanceláře a velmi pragmaticky mu předestřeli, co všechno na něho mají.

„Jeho reakce nás přece jenom trochu překvapila,“ přiznávají ti, kteří Vacíka tehdy vyslýchali. „Prakticky skoro vůbec nezapíral a všechny čtyři vraždy rychle doznal!“

Hotovo?

V takových chvílích je třeba především zachovat rozvahu. Podstatným problémem je skutečnost, že samotné přiznání pachatele nemá před soudem prakticky žádnou důkazní hodnotu. Pachatel cítí v první chvíli určité ulehčení, ale jenom do doby, než mu obhájce vysvětlí, co ho může čekat. Potom se začnou dít věci téměř nevídané – usvědčený násilník vše odvolá, trochu si postěžuje na postup policie a hraje si na beránka. Ještě si o tom v této knize přečtete...

Věřte nebo ne, ale mnohým to opravdu vyšlo!

Vyprávíme vám tuhle story proto, abyste lépe pochopili, co následovalo...

„Pane Vacíku, kde je pistole, ze které jste střílel?“ snaží se policisté získat jiný, nezvratitelný důkaz.

„U sebe ji nemám,“ neřekl tázaný zatím nic nového. „Schoval jsem ji!“ pokračoval neurčitě.

Vyšetřovatel si zahrál na proroka: „Doma ji určitě nemáte. Spíše bych to tipoval na vaši garáž?!“

Neuspěl: „Leží doma. Ve skříňce za botami...“

DALŠÍ TRAGÉDIE

Když to Vacík tvrdil, proč to neprověřit?

PŘÍPAD ROUBAL A DALŠÍ KAUZY

Domovní prohlídka v jeho bytě v Chodově započala následujícího dne už v pět hodin ráno: „Vzali jsme si k tomu tamního starostu, aby se nedalo nic zpochybnit,“ konstatuje nás průvodce. „Jenomže nastal úplně jiný problém. Plačící Svatava Vacíková! Poměrně vážně nemocná paní učitelka nebyla schopna pochopit, že její manžel, mimochodem bývalý policista, něco takového provedl. Pořád nám opakovala, že je to určitě nějaký obrovský omyl...“

Faktem je, že tam, kde Vacík uvedl, pistole opravdu ležela. Policisté odcházejí, žena je totálně zhroucená: „To není možné, tak on to doopravdy udělal!“

Čtyři vraždy jsou prakticky objasněny, ale hrůza, kterou okolo sebe Bohumír Vacík trouse, nekončí: „O čtyři dny později jsem se znovu vypravil do Vacíkova bytu,“ vzpomíná bývalý vyšetřovatel, „ale na mé opakované klepání nikdo nereagoval.“

Přijeli jeho kolegové z obvodního oddělení a za jejich asistence byl byt násilně otevřen. Paní Vacíková tam ležela mrtvá.

Spáchala sebevraždu. Otrávil se svítíplynem!

V dopise na rozloučenou napsala: „Neunesu to, co se stalo. Zklamal mě manžel, kterého budu milovat do konce svého života. Odvrátili se ode mě skoro všichni přátelé, a já přitom nic špatného neudělala...“

Když se Vacík dozvěděl o sebevraždě své manželky, kterou sám morálně zavinil, zajímalo ho to maximálně půl hodiny.

Hrůzným zprávám ale stále ještě není konec!

DEN, KTERÝ SE NEOPAKUJE

Onoho 11. ledna, kdy byla rodina vyvražděna, došlo k ještě jednomu závažnému zločinu. Poměrně daleko od Chodova.

Nahlédněme ještě jednou do policejního spisu: „Toho dne, v půl sedmé večer, ve snaze odcizit tržbu, přepadl neznámý pachatel v Líšově na Českobudějovicku čtyřřadvacetiletou čerpadlářku paní Milenu. Oběť napadl rukojetí pistole, kterou ji opakovaně mlátil do hlavy.“

Proč zrovna Vacík?

Těsně poté přijel k čerpadlu zákazník. Natankoval a z budovy vyšel nějaký muž, který jej zinkasoval. Tedy vrah, žena bohužel útok nepřežila. Odnosl okolo pětadvaceti tisícovek.

Popis pachatele seděl na Vacíka.

Došlo na rekognici.

Svědék byl nekompromisní – jednoznačně ukázal na Bohumíra Vacíka: „Poznávám ho! Podle obličeje, chůze i hlasu!“

Jenomže vloudila se chybička. Tento úkon z kriminalistické taktiky má svá, velmi přísná, pravidla. Jenomže policisté je nedodrželi! Konkrétně je například povinností, že se osoby poznávající a poznávaná nesmějí setkat v období po činu a před rekognicí. A to ani náhodně. A právě tohle se na chodbě jednoho policejního ředitelství údajně stalo. Když se to dozvěděl Vacíkův obhájce, obvinění z páté vraždy doslova smetl se stolu.

Čteme-li pak rozsudek, soud celou záležitost zvažoval velmi pečlivě. Vždyť Vacík tuto vraždu nikdy nepřiznal,

navíc zde je jiný modus operandi, tedy způsob spáchání, a vlastně i svědectví jednoho proti jednomu. A proto pro tuto vraždu soud Bohumíra Vacíka neodsoudil. Osobně se domníváme, že to bylo rozhodnutí velice moudré, protože v opačném případě se mohla znehodnotit věrohodnost i jiných důkazů a Vacík by se nakonec mohl vyvinut úplně!

Přesto bylo soudní přelíčení docela dramatické.

Bohumír Vacík poměrně vážně onemocněl. Alespoň to tu s větší, tu s menší bravurou předstíral.

Také odmítal zpočátku vypovídat, což znamenalo, že musely být čteny jeho výpovědi z přípravného řízení.

Nakonec však obžalovaný promluvil.

Verzi měl připraveno hned několik. Od té, kdy přišel zabít jenom rodiče Jindřišky a byl překvapen, že je tam i dítě, přitom brilantně opomněl připomenout, že manželka zavražděného nosila zdravé dítě, které se mělo v nejbližších dnech narodit, až po tu, že když přišel do bytu, byl tam jiný Vietnámec, který rodinu vystřílel, jemu dal zbraň do ruky s tím, aby to vzal na sebe, jinak že zabije také Vacíkovu dceru a zetě!

Psychiatri a psychologové konstatovali, že se jedná o polymorfního psychopata s rysy nezralosti, hysterie a agresivity.

Základním motivem veškerého jeho počínání byla ziskovost.

Všichni odborníci se však shodli na tom, že je Vacík trestně plně odpovědný!

Podle našich informací má tento muž na svědomí ještě jeden lidský život – obžaloba zetě a dobrovolná smrt dcery byly příčinou selhání srdce a smrti Vacíkova tchána!

MIROSLAV KUČERA & JAN STACH

Krajský soud v Plzni, který zasedal od 1. do 14. srpna 1996, uložil Bohumíru Vacíkovi za prokázané čtyři vraždy trest doživotí!

PRAŽSKÝ KLADIVOUN

Zdeněk Vocásek patří mezi ty mediálně známější odsouzence na doživotí. Přispěly k tomu, alespoň podle našeho názoru, dva faktory. Jednak to, že byl původně odsouzen k trestu smrti a sametová revoluce mu definitivně sundala oprátku z krku, a také proto, že se o něm, v souvislosti s různými průšvihy v českých věznicích, v denním tisku či na internetu píše prakticky dodnes.

Je to muž, pro kterého zabít jiného člověka není velkým problémem. A navíc, on k tomu v podstatě ani nepotřebuje motiv. O to smutnější je, že se uvažovalo o jeho propuštění!

Pravdou je, že se ho určitý čas drželo štěstí, a on proto mohl zabít několikrát. Trvalo prakticky tři roky od chvíle, kdy se poprvé pokusil vraždit, až do okamžiku, kdy byl zadržen a posléze i postaven před soud.

VYSOKÁ HRA

Na počátku roku 1984 bydlel Vocásek v Kateřinské ulici číslo 13 v Praze 2. Byt ve čtvrtém patře mu ale nepatřil: „Když jsem nechtěl přespávat někde pod širákem, musel jsem si něco najít. Tak jsem se do toho prázdného kvartýru prostě naboural.“

Jak bylo něco takového možné?!

„Šlo to, protože tam v té době nikdo nebydlel. Lidi byli tak trochu podělaný, tak si mě nikdo nedovolil vyhazovat. Ani bych to nikomu nedoporučoval!“

„To tam opravdu byli tak nevšímaví sousedé?“

„Bylo jim to většinou opravdu fuk. Dokonce jsem se s tím, který bydlel na patře, skamarádil. Padli jsme si do oka.“

„Mělo to nějaký důvod?“

„Von to taky neměl v životě jednoduchý. Ale pak se to mezi námi trochu pokazilo. To když si tam nastěhoval nějakýho vidláka. Aby mu jako přispíval na nájem. Bylo to takový nic neříkající hovno!“

Hledat motiv, proč se ona tragédie 19. dubna 1984 odehrála, by bylo k ničemu.

Už o tom byla řeč – na co důvod?

Dalo by se říci – den jako každý jiný. Do půlnoci chyběly dvě hodiny, když se už jednou kritizovaný soused vracel z hospody domů. Měl ji jako z praku! Zasunout klíč do zámku vchodových dveří mu trvalo několik desítek vteřin. Šel sám, jeho spolubydlící zůstal v nedaleké hospodě. Přemohla ho nekonečná žízeň...

Každý si dokáže, mimo jiné i podle vlastních životních zkušeností, představit, jak lopotná cesta do čtvrtého patra v domě bez výtahu opilého chlapíka čekala.

Dokonce se našla i jistá svědkyně, kterou hluk a klení na chodbě vyburcovaly, aby přilepila zvědavé oko na kukátko. Původce randálu však už nezahlédla.

Stálo jej to velké úsilí, ale muž nakonec správný byt našel. Jenomže neměl sílu a rozum na to, aby za sebou zavřel vchodové dveře. Padl na matraci a okamžitě usnul. Byt zůstal otevřený dokořán...

Jenom o deset patnáct minut později vchází do domu se svým psem i Vocásek. Také on míří do čtvrtého patra.

Po cestě potkává souseda ze třetího.

Slovo dalo slovo a následuje neobvyklé pozvání: „Máš velký oči, když si myslíš, bůhví jak si tam žiju,“ hájí se Vocásek, „pojď se podívat, ať to vidíš na vlastní oči.“

„Já to vidět nemusím!“ brání se soused. „Vždyť jsem nic neříkal. Kde jsi to slyšel?“

Ale pan Zdeněk ho tahá za rukáv: „Jen pojď, a pak to můžeš vykládat těm zvědavejm babám z celýho baráku. Ale-
spoň jim zatneme tipeč!“

Soused nakonec šel, ale svého známého nešetřil: „Ty tady ale máš bordel!“ konstatoval, když se pozorně rozhlédl.

Kupodivu se Vocáska taková invektiva dotkla: „Co to ke-
cáš? – Já ti ukážu, jak vypadá bordel!“ kasal se černý nájemník a táhl ho do bytu naproti, kde tvrdě spal Vocáskův přítel z mokré čtvrti: „Tak co říkáš tomuhle?!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Případ Roubal a další kauzy doživotně odsouzených.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.